

Pekka Ervastin puhe 20.5.1934 vuosikokouksen avauksen jälkeen

Rakkaat ystävät. Vuosikokouksemme virallinen puoli alkaa nyt täällä. Tuon teille kaikille tervehdyksen toisesta maanosasta. Tuon tervehdyksen Kaliforniasta, jossa talven vietin. Tuon tervehdyksen pienestä Ohaista, jossa asuin ja tuon sen iloisen tervehdyksen ja tiedon, että se on todella ihmeellinen paikka, tuo Ohai. On todella paikka maan päällä, missä aura sekä fyysillinen että näkymätön on erikoisen kirkas ja kirkastunut kuin siellä. Minä en ollut vakuutettu ennakolta, että Ohai, joka oli niinkuin tiedämme, teosofisen seuran presidentin Annie Besantin valitsema paikka, että se olisi niin erikoinen missään suhteessa. Mutta nyt, kun talven vietin siellä, tein sen huomion, että se oli sängen erikoinen. Ei luonnon ihmeellisyyden puolesta ollut niin erikoinen suomalaisen mielestä. Pohjoismaalainen kaipaa vettä ja puita, kaipaa graniittivuoria, jotain mitä on täällä pohjoismaissa. Mutta siellä Ohaisissa on kaikki etelämaista, on järeitä vuoria ja puita santavuorien kovettumia. Muuten oli siellä kaikki kaunista, lämmintä ja ihmisten viljelemää. Sillä on oma kauneutensa. Ja fyysillisyyks siellä tekee sen vaikutuksen, että se on nuorta ja neitseellistä. Ihminen ei ole ehtinyt turmella sitä. Ihmisten muodostamaa auraa, ei ole niin paljoa. Se on iloista ja harmonista, jonka ihmiset ovat muodostaneet. Sillä kaikki ihmiset ovat erikoisen inhimillisiä, ystävällisiä tuttavallisia ja veljellisiä. Eivät he ole kaikki teosofeja. Paikan nimi oli ennen Nosthof. Ohain nimen se sai vasta sitten, kun teosofit tulivat kaksikymmentä vuotta sitten. Sinne siirrettiin Krotona, teosofisen seuran esoteerinen päämaja ja sillä tavalla siellä on teosofeja jonkun verran. Mutta suurin osa on tavallisia amerikkalaisia, englantilaisia, espanjalaisia ja meksikolaisia, jotenka ei voi sanoa, että se

ilmapiiri olisi teosofien luoma. Se on merkillinen asia, että ihmiset ovat alusta alkaen olleet ystävällisiä ja luonnollisia. Ei siellä ole mitään pelkoa. Siellä on, niinkuin oli Suomessa ennen maalla. Ei koskaan mitään ovia lukittu yöksi. Kaikki on auki ja kuka tahansa saa kulkea, eikä siellä kukaan häiritse. Siellä ovat ihmiset paljon joustavampia. Sen puolesta tämä on huomattava keskus. Ja siellä ei ole ainoastaan Annie Besantin vaikutusta, vaan riippumatta hänestä siellä voi alkaa kuudennen rodun tyyssija. En osaa niistä mitään sanoa. Voi olla, että joskus tulevaisuudessa siellä jotain syntyy. Minuun teki kaikki niin syvän vaikutuksen, astraalinen, mentaalinen ja fyysillinen aura. Ja siellä oli luonnonhenkiä, oli deeva. Kohtasin ihanan deevan, joka elähdytti koko auraa. En ole käynyt Irlannissa, mutta Euroopassa en ole tavannut sellaista – täällä Suomessa ehkä voi olla. On aivan toista katsella vanhaa kulttuuria täällä Euroopassa, nähdä, kuinka ihmisillä on erilaisia tapoja, jotka tekevät auran levottomaksi ja ovat saastuttaneet sen. Niinkuin tiedämme, että yksityinenkin ihminen luo ja värjää jotain, jota ei useinkaan saisi olla. Siinä saisi olla vain kaunista, mutta ei rumia värejä. Meidän luoma luontomme antaa mahdollisuuden järjestää mitä kauneimpia värejä sieluumme.

Jos nyt siis jotain sanoisin Ohaista, niin sanoisin, että kaikki on siellä niin luonnollista. Kaikki on inhimillisesti luonnollista ja deevamaista. Sellaista, mitä luonnonhengen ja deevat luovat. Sentähden olo Ohaissa oli minulle kaunis elämys. Ja minulla oli yksi suru ja sen suurin tekijä siellä oli Krishnamurti. Sillä hänen piti tulla sinne. Ensin hänen piti tulla helmikuun 10. päivänä ja sitten maaliskuussa. Iloitsin suuresti, että olisin saanut nähdä häntä. En ole paljon hänen kirjojansa lukenut ja mitä yleensä olin kuullut hänestä, ei ollut niin jännittävää, että se olisi minua erikoisesti kiinnostanut. Mutta Ohaissa sain yhdeltä hänen ja minun ystävältä kuulla hänestä paljon

kaunista. Niin että ajattelin, että olisin tahtonut nähdä häntä, jotta olisi saanut vaikutelman hänen hengestään ja sisäisestä sielustaan. Mutta se onni ei ollut suotu. Hänen piti tulla, kun hän ei tullut, maaliskuun 10. päivänä, sitten huhtikuussa. Mutta, kun tuli tieto, että hän ei tule ennenkuin huhtikuun 21. päivänä Amerikkaan, sillä hänen työnsä Ohaissa ei ole ennenkuin kesäkuussa, sanoin hänen ystävilleen, että hän tulisi Suomeen, niin että saisin tutustua häneen. Ja niin minä lähdin ja lähdin varhemmin kuin olin suunnitellut, sillä veljenikin kirjoitti, jonka piti tulla minua noutamaan, että älä suinkaan jää odottamaan, vaan tule nyt pois, sillä hänen ei sopinut vielä lähteä ja samalla ilmoitti, että Suomessa jo odotetaan. Ja niin sähkötettiin, että lähdän ensi lauantaina. Ja tässä nyt olen – mutta Krishnamurtia en saanut nähdä. Kuulin vain, että hän nousee joka aamu eräälle kukkulalle, jolla asuu yksi deeva ja siellä lausuu indialaisia mantroja. (Tämä oli minusta niin kovin runollista. No niin, ajattelin, että olenhan jo niin vanhakin). Toivottavasti hän tulee joskus tänne. Sillä nyt ovat vanhat teosofiset pylväät lähteneet. Annie Besant oli minulle persoonallisesti erinomaisen rakas. Vaikka tunnenkin henges-säni, että minä omasta puolestani kuulun niihin joukkoihin, jotka ylläpitävät H. P. B:tä ja jollain tavalla mielestäni edustan Helena Blavatskajaa. Tunnen ikäänkuin jatkavani hänen työtänsä. Sentähden tunnen aina olevani – ja olen joita kuita kertoja jutellut hänen kanssaan – pakoitettu tarpeen tullen häntä puolustamaan ja kulkemaan hänen viitoittamaansa latua.

Nyt tuon terveiset tälle vuosikokoukselle eräältä, joka pyysi, että tervehtisin vuosikokousta. Ja hän on minun matkatoverini. Hän sai käskyn Mestariltaan vielä jonkun aikaa olla pois. Hän on erikoisen armoitettu olento. Hän uskoi, että Suomi on paremmassa turvassa, kun minä vain olen täällä.

Tämä on hassu ajatus. Ja on vielä toinen, joka on kauan ollut ulkomailla. Hän on myös erikoisen armoitettu olento.

Joka tapauksessa on meidän tehtävämme pyrkiä ja kulkea omin päin. Puhua ei niin paljon omin päin voi. Minäkin sanon vain, että ei minulla ole mitään erikoista juteltavaa. Mutta niin paljon tahdon sanoa, ettei ainoastaan apostoli Paavali, Mestari kun on, ei ainoastaan hän ole innostunut meidän työstämme, ei ainoastaan hän tahdo tältä kansalta paljoa, vaan ihmeellistä kyllä, yksi vanhoista teosofisista Mestareista, nim. H. P. B:n Mahatma Moria, seuraa erikoisella mielenkiinnolla ja toivoo meistä paljon. Hän vähän nauraa minulle ja tykkää, että minä olen naurettava olento jossain suhteessa. Mutta hänen naurunsa on hyvää. Sen enempää en sano. Sillä sanoin jo että en tuo mitään erikoisia terveisiä keltään Mestarilta. Mutta tämän verran täytyy minun sanoa, että teidän yllänne on rakkautta. Ja samalla myös tahtoisin kiittää teitä kaikkia ja ennen kaikkea tahtoisin kiittää meidän hallitustamme ja sen puheenjohtajaa. Samalla mainitsen myöskin Richard Hannulan ja kaikki työntekijät ja kaikki jäsenet, että te olette niin hyvästi säilyttäneet Ruusu-Ristin ja pitäneet sen niin hyvässä hengessä, että heti tunsin tulevani kotiin. Ja nyt kun tulin tänne, niin kaikkien teidän auranne muodosti kodin minulle. Siellä kaukana kaipasin tänne, vaikka minulla oli luonani kaksi niin äärettömän palvelevaista ja hyvää nuorukaista, niin minulla oli kuitenkin ikävä teidän kotoista auraanne. Ja lienen käynyt joskus kokouksissanne täällä.